

Albín

Albín seděl na obyčejné židli v jednoduchém hotelovém pokoji. Byl to hotel jménem i úrovní standardem, jakých jsou v podobných provinčních městech stovky, tisíce. Hleděl skrz okno s odhrnutými závěsy a neviděl nic než okna protějšího domu. V nich byly závěsy podobné těm v jeho hotelovém pokoji. Protější dům ale nebyl hotel. Tam byly činžovní byty, kde se každý pozdní večer krátce svítilo. Typické městské byty, ve kterých se na konci dne po práci a návštěvách restaurace nebo zábavních podniků sešla rodina ke spánku. A z ulice pod okny i přes skla pronikal ruch města a co chvíli se ozvalo zvonění tramvaje z nedaleké křižovatky.

Dlouho sedával Albín už několikáté ráno před oknem a pokoušel se zapomenout na uplynulé dny. Snaží se najít práci. Zanedlouho oslaví Kristova léta a chce konečně budovat kariéru, která ho zajistí do budoucna. Přijel do města a za zbytek peněz se ubytoval v tomto hotelu. Chtěl mít na pokoji koupelnu, aby mohl každé ráno odcházet čistý a upravený. Považoval za důležité působit v prvním okamžiku jakéhokoliv jednání příjemně nejen chováním, ale i zevnějškem. Jenže dny se pomalu ztrácí a zatím nenašel, krom mlhavých příslibů, jedinou jistotu, že by mohl dostat práci. Už slevil ze svých nároků a představ, které si vysnil. Neuměl toho příliš, ale práci, kterou chtěl dělat, zvládá jako málokdo.

Každé ráno takto zapomínal na předešlé dny a doufal, pevně věřil, že nový den už nebude muset odepsat jako čas mylných pokusů. Modlil se potichu slovy, která by nikdy a nikomu nahlas neřekl. Byla to směs žádostí, prosb a slibů. Dělal to způsobem, jakým se to naučil v dětství. Dokázal se jako žák ve školní lavici s přimhouřenýma očima a prsty křečovitě pod lavicí propletenýma tak silně soustředit na svou žádost a přání, že učitel, který vyvolával žáky ke zkoušení podle abecedy, jeho jméno přehlédl, přeskočil. Těch zdánlivě malých úspěchů byla celá řada. Fungovalo to. S různými přestávkami takové modlitby používá dodnes. Jsou jen od určitého věku více sofistikovanější.

Po půl hodině, nasnídaný a oblečený, odhodlaně vstal a vyšel z pokoje a hotelu do městských ulic.

Před večerem se vrátil. Nemohl si dovolit jíst v restauraci a firmy, které obcházel se žádostí o práci, už v tuto dobu nepracovali. Ani dnes se štěstí neusmálo. Pouze v jednom větším podniku nedaleko centra dostal jakýsi příslib, že snad ke konci roku by mohli přibírat pracovní síly. To ale pro Albína bylo totéž, jako v ostatních případech.

Jedl u malého stolku laciný salát s pečivem a koupil si i plechovku obyčejného piva. Nezaobíral se uplynulým dnem. Nemělo by to smysl a koneckonců, situace z dnešního dne byly navlas stejné jako včera nebo předvčerejškem. Jak dny plynou, začíná jeho naděje doprovázet čím dál víc i lhostejná odevzdanost. Možná už je mu opravdu všechno jedno, jen si to nechce připustit a ještě stále vzdoruje. Víra, že dokáže leccos ovlivnit, mu zabraňuje být fatalistou, i přestože mu zrovna jeho žádosti a prosby nevychází. Jenže nemá na vybranou.

Vlastně je tu ještě jedna možnost. Ví o ní stále, a už před odjezdem do města si přibalil věc, kterou si pořídil s vědomím, že ji nikdy nepoužije. Byla to ta pojistka, kterou si často bereme sebou pro štěstí jako deštník, aby nepršelo. Na dně tašky, pod trochou prádla, měl bílý, tři metry dlouhý, středně silný provaz. A nebylo to všechno. Hned druhý den po příjezdu si koupil celou krabičku silných prášků na spaní. Už kdysi v dětství slyšel, jak někdo z jeho rodného městečka spáchal sebevraždu tak, že spolykal tablety na spaní a v otupělosti se pak oběsil na připravené smyčce v přístěnku svého domu. Tato příhoda mu zůstala v paměti, ačkoliv se jí nijak nezaobíral.

Dojídal zbytek pečiva. Hleděl skrz zašedlou bílou zeď kamsi daleko, ale i tam se mu promítl obraz stočeného provazu. Nechce na něj myslet a nechce ho použít. Tak proč si ho bral sebou? Proč se ještě pojistil práškama na spaní? Zbývají jen dvě možnosti, dvě cesty! Jedna se nedaří a druhou má zcela ve svých rukou. Nechce myslet na to, co má dost času. Jenže poslední dny od rána do večera hledá neúspěšně práci a odreagovat se nedokáže ani večer, kdy mu nezbývá než čekat na ráno.

Zůstal sedět u dopitého piva a nechal myšlenky volně plynout. Už byl unavený. Jako vždy za chvíli ze sebe smyje městský prach

promísený vlastním potem a půjde si lehnout. Zahleděl se na stolec s papírovou miskou od salátu a prázdnou plechovkou. Za oknem sláblo denní světlo, ale ruch v ulici neustával. Tramvaj na křižovatce dlouze zazvonila.

Do přítmí pokoje se ozvalo nesmělé, tiché a krátké zaklepaní. Rychle vstal. Dveře hotelového pokoje měly kazetové výplně ze slabé překližky, takže ani sebenepatrnější klepání se nedalo přeslechnout. Byl ještě ve svém denním obleku. Zběžně se upravil, zapnul dva povolené knoflíčky u krku a šel otevřít. Krok od dveří stála menší paní s mírně nalíčeným obličejem, blond vlasy s prameny barevného přelivu a v domácím, ale velmi noblesním pohodlném oblečení. Patřila k dámám, které se za svá léta nestyděly a dokázaly si stále udržovat svůj ženský šarm. Věkem byla v kategorii lidí na počátku penze. Pozdravila s milým úsměvem, jako by Albína znala a vídala často.

- Potřebujeme pomoc, řekla po Albínově odpovědi na pozdrav a pokračovala, že nikde nikdo není a už bude tma a v jejich pokoji nesvítí hlavní světlo. V recepci jim slíbili opravu až později. Albín si po chvilce uvědomil neznámý přízvuk, připomínalo mu to šišlání, ale nepůsobilo to směšně. Také mluvila v množném čísle a tak předpokládal, že v jejím pokoji je starší manžel. Přikývl a paní ho vedla chodbou k pootevřeným dveřím asi o dva pokoje dále. Vešla a s úsměvem mu naznačila, aby ji následoval. Ocitl se v apartmánu, který se lišil od jeho pokoje nejen velikostí, ale především vybavením. Na stěnách vzorované tapety a obrazy v rámech, u zdí skříně, skřínky a komoda. Jedny zavřené dveře vedli nejspíš na toaletu a v druhých, pootevřených, zahlédl velkou postel. Uprostřed pokoje byl kulatý stůl s několika polstrovanými židlemi a vpravo před obrovskou pohovkou nízký stolec s dvěma křesly. V jednom, otočeném směrem do pokoje, seděla dáma. Byla navlas podobná té, která přišla pro Albína. Usmívala se a Albín ji s úsměvem pozdravil.

- Má sestra. Starší sestra, řekla ta stojící. Jsem skoro o dva roky mladší, ale každý nás má za dvojčata. Albín hleděl na sedící sestru a pak se otočil k té, která ho přivedla. Nenašel vůbec žádné

rozdíly. Alespoň ne v tento okamžik. Navíc byly obě stejně oblečené.

Ta která stála, se na něj teď obrátila a posunkem ruky ho nasměrovala ke zdobnému lustru u stropu, kde byla jediná žárovka, která nesvítla. S dovolením trochu odsunul stůl a vylezl na židli. Vyšrouboval žárovku a mimoděk se rozhlížel, jako by očekával, že mu někdo podá novou. Obě dámy se stále usmívaly a bylo jasné, že vůbec nehodlají dělat něco, co Albín chtěl. Sestoupil s rozbitou žárovkou ze židle a s omluvou vyšel ven. Ve svém pokoji pak rychle vyšrouboval žárovku ze svého světla. U dveří se krátce zamyslel. Není to tak dlouho, co přemýšlel o něčem zcela jiném. Hodně ho překvapilo, že v jediném patře hotelu mohou být tak rozdílné úrovně komfortu ubytování.

Vrátil se do luxusního pokoje sester. Obě seděly v křeslech a mluvily spolu jazykem, který Albín nikdy neslyšel. Znělo mu to jako řeč některého z východních národů. Když došel k židli, přestaly si povídat a sledovaly ho, jak vystupuje na židli a mění žárovku. S opravou byl rychle hotov. Stůl vrátil na místo a zasunul židli. Teď obě dámy vstaly a mladší k němu přistoupila.

- Má setra říká, že bychom vás mohli pozvat. Jenom malá večeře. Byly jsme venku a sestře se nechce na večeři pryč. Neodmítnete, že?

Albína to překvapilo. Nechtěl lhát, že je po jídle, ostatně jenom takovém, aby neměl hlad. Uvědomil si ale, že není umytý a po celém dni je určitě cítit potem. Chtěl něco namítnout, ale dáma už vykročila ke dveřím se slovy - Tak za hodinu určitě přijďte. Dokázal pouze s úsměvem přikývnout a ve dveřích poděkovat.

Ve svém pokoji si sednul, hleděl na stolec a stále se usmíval. To, o čem přemýšlel ještě před čtvrt hodinou, je pryč. Obě sestry mu zůstaly před očima. Přes milé jednání měl pocit, že pro něho ztělesňují cizinu. On i obě sestry byli v tomhle hotelu a v tomhle městě cizinci. On sám ale ne tak zdaleka. Přesto se mu zdá, že právě ten poměr k městu, cizímu a nijak hezkému, je sblížil. Nebyla to prasklá žárovka, proč se asi měli setkat. Mohlo to být cokoliv jiného, ale to, že bydlí na stejném patře jednoho hotelu a zrovna on jim mohl pomoci, zaujalo jeho mysl. Možná opravdu nesehnaly nikoho jiného,

ale spíš šla mladší sestra rovnou k němu, aniž by předtím někoho sháněla. Třeba si už dříve všimla, že zde bydlí. On o nich ale nevěděl. Přišlo mu zcela jisté, že to bylo tak, jak si představil. Usmál se ještě víc a vstal od stolu. Nechá běžet čas i děj.

Když byl umytý a proti zvyklosti takto večer i oholený, zbývalo už jen něco málo minut, než půjde na večeři. Poklidil stůl a ještě se vrátil do koupelny. Použil svůj obyčejný parfém a uvědomil si znovu, jakou výhodou je koupelna na pokoji.

Zhasnul lampičku, teď jediné světlo které měl, a vyšel na chodbu. Zamkl a zůstal na moment stát čelem ke dveřím. Nikdy vlastně večer, co je v tomto hotelu, neodcházel pryč. Většinou byl dost unavený a brzy uléhal. Obvyklá únava ale teď odezněla a nečekaný večerní program, byť jen v podobě pozvání na malou večeři, byl prvním zpestřením jeho zdejšího pobytu. Očekával různé otázky sester, společenskou konverzaci a nejspíš za hodinu se vrátí na svůj pokoj. Není tak pozdě a v klidu si potom do rána odpočine před dalším dnem.

Přešel chodbu a zaklepal na dveře sester. Ozvalo se vyzvání ke vstupu a tak vešel dovnitř. Setry stály vedle sebe u stolu. Teď si všiml prvního zřetelného rozdílu mezi nimi. Ta vpravo byla o poznání vyšší. Usmívala se, zatímco ta menší promluvila. Z intonace i barvy hlasu poznal, že tahle pro něho přišla na pokoj. Pobídla ho k usednutí ke stolu. Také měla, narozdíl od sestry, vpravo od dekoltu malou tepanou brož s modrým kamenem. Přistoupil blíž a počkal, až se obě sestry posadí a sedl si také. Na stole byly dvě lahve vína a misky s neznámým točeným pečivem s aromatickou směsí a dva druhy salátů. Jeden z kousků ryb, krabů a chobotniček a druhý čistě zeleninový. On i sestry si nandali své porce na talíř. Lahve vína byly otevřené a nejspíš ho objednaly sestry před večeří v hotelové restauraci stejně jako saláty, pečivo a nádobí. Vstal a nalil tmavé červené víno do připravených vysokých sklenic. Připili si. Nikdy tak lahodné a vynikající víno nepil. Bylo zřejmé, že cena musela být vysoká a sám by si ho nikdy nemohl dopřát.

Při jídle se sestry vyptávaly na jeho pobyt ve městě a on odpovídal podle pravdy. Otázky mu nevadily a cítil se ve společnosti těchto dam dobře. Pomalu dojedli saláty i pečivo a na stole zbývala

ještě nedopitá druhá láhev vína. Sestry celý večer hovořily i mezi sebou stejným jazykem jako Albín. Ve chvíli, kdy ale doléval tři sklenice z druhé lahve, řekla cosi starší sestra k druhé neznámým jazykem. Ta se pousmála a když se Albín posadil, zeptala se, jestli by ho neobtěžovalo pro ně ještě něco udělat.

- Jste sympatický mladý muž a rády bychom vás poznaly.

Albín se usmíval a hleděl na sestru s modrou broží, která se ho zeptala. Neměl ani tušení, o co ho sestry žádají. Chvíli váhal, pak přikývl a sestry se na sebe podívaly. Ta starší teď vstala a začala prázdné talíře, lahve a sklenice dávat se stolu na malý stolek u zdi. Nakonec byl před Albínem prázdný stůl pokrytý těžkým bílým ubrusem s krajkovým lemem. Držel v ruce svou sklenici a trochu upíjel.

Rozsvítily v rozích pokoje dvě velké lampy a pak zhasly světlo nad stolem. Mladší sestra k němu přistoupila a jemně vzala jeho sklenici se zbytkem vína. Byl příjemně unavený a nechtělo se mu vůbec nic dělat. Bylo mu jedno, co se s ním bude dít. Nebál se a neměl co ztratit.

Sestra s broží položila jeho sklenici na stolek k ostatnímu nádobí. Otočila se k němu a řekla:

- Lehl byste si na stůl, prosím.

V přítmí pokoje mu začalo připadat všechno snové. Podíval se na stůl. Byl dost velký a mírně oválný. Představil si sám sebe, jak je na bílém ubruse. Jídlo, pití nebo člověk. Nebo on. Nebo někdo jiný.

Pomalou si sundal boty a lehl si na záda na stůl. K jeho překvapení byl stůl stejně velký jako on sám. Po silném vínu se s ním pokoj pohupoval, lustr visel nad jeho hrudí a jeho dva stíny od lamp se na stropě roztáčely sem a tam. Přivřel oči. Siluety sester, které přistoupily každá z jedné strany, se rozkmitaly a měl pocit, že je vidí jako skrz staré vlnité sklo.

Ležel s rukama podél těla. Jedna ze sester se ho začala hřbetem své ruky dotýkat na tváři. Hladila mu čelo, nos i uši. Další doteky ucítil na pažích a pod koleny. Postupně ho začaly hladit na hrudi. Byla to něžná hra ženských rukou. Teplo z vína a doteky ho uspávali, ale narůstající slabé brnění v nohou ho udržovalo

v otupělém, ale stále bdělém stavu. Sestry mu sundaly už rozepnutou košili. Ucítil, jak mu nadzvedly hlavu a na rty přiložily sklenici. Napil se několik doušků vína. Hlava se mu točila a byl šťastný, že může ležet.

Stále ho hladily na hrudi, břichu i stehnech. Pomalu mu rozeply kalhoty a stejně pomalu je stahovaly z jeho nohou. Nenápadné doteky na přirození se měnily v dlouhé hlazení.

Nikdo nemluvil a v tichu pokoje slyšel jen matné zvuky večerní ulice za zavřenými okny. Točila se mu hlava a nedokázal zcela zavřít oči, protože se bál, že se mu udělá špatně. Snažil se sledovat ubíhající lustr. Přemýšlel, jestli lustr svítí, jestli v lustru svítí jeho žárovka, jestli tam žárovku správně dal, aby svítila...

-

Bylo už nad ránem a nemohl dlouho usnout. Obracel se ve své posteli a najednou mu bylo chladno. A stále se mu točila hlava. Chtěl usnout a byl zoufalý, když ho probouzely návaly jakýchsi myšlenek, které neměly smysl. Netušil kolik je hodin. Viděl, že za oknem se dělá ranní šero, když konečně usnul.

Z hlubokého spánku ho probudilo hlasité, nervózní klepání na dveře. Vnímál je delší dobu, nedokázal si ale uvědomit, co se děje. Lekl se a zprudka se posadil na posteli. Zatočila se mu hlava. Měl na sobě kalhoty a tak si v rychlosti oblékl košili a šel otevřít. Za dveřmi stála recepční hotelu. Prohlížela si ho se zamračenou tváří a pak svedla ruku s papírovou krabičkou, převázanou úzkou modrou stuhou.

- Mám vám to předat.
- Od koho? Zeptal se Albín nedůvěřivě.
- Nevím, noční služba mi to předala.

Vzal si krabičku a zavřel dveře. Šel ke stolu, kde měl hodinky. Bylo skoro jedenáct. Lehká krabička z hnědého kartonu byla pevně převázaná. Nebyl na ní žádný nápis. Vzal nůž a stuhu přeřízl. Uvnitř bylo několik přeložených velkých bankovek. Sedl si a rozložil bankovky na stůl. Byla to suma, se kterou se dá žít půl roku.

Vstal a vyšel na chodbu. Zadíval se na dveře apartmánu sester. Uvědomil si, že neví, co by řekl. Chvilí stál na chodbě a pak

se vrátil do svého pokoje. Hleděl na peníze a uvažoval, co se stalo. Moc si toho nepamatoval. Roztočený obraz lustru a pak už nic. Nejspíš usnul. Nevěděl, kdy od sester odešel. Když se probрал, ležel stále na stole a měl kalhoty na sobě. Jen košile byla přeložená přes opěradlo židle. Lampy svítily, sestry byly nejspíš v ložnici a tak vzal košili ze židle a malátně odešel na svůj pokoj. Nepamatoval si, co se s ním dělo, byl opilý a všechno mu bylo jedno.

Teď se rozhodl jít ven. Nechtěl potkat sestry nebo být blízko jejich pokoje. Neuměl si představit, co by jim řekl nebo jak by se zachoval, kdyby je potkal. Upravil se, vzal peníze a vyšel na chodbu. U dveří sester stál pracovní vozík pokojské a dveře byly otevřené. Mohl by sice jít chodbou na druhou stranu a sejít bočním schodištěm, ale rozhodl se projít kolem pokoje sester. Otevřenými dveřmi uviděl prázdný a uklizený pokoj. Nikdo tam nebyl. Uklízečka byla možná v dalším pokoji nebo si pro něco odskočila. Sestry tedy musely odjet brzy po ránu. Apartmán byl připraven přijmout nové hosty. V denním světle vypadal pokoj větší a stůl se mu zdál naopak menší a na něm bílý ubrus s krajkovým lemem.

Podíval se na dveře a číslo pokoje. Dveře v době, když ležel na stole, nebyly zamčené. V noci ho to nenapadlo. Odvrátil se a šel pryč.

Ve městě zašel do jedné z restaurací a dal si dobrý oběd. Hlava ho už nebolela a myslel na sestry. Neznal jejich jména, nevěděl odkud jsou a kam odjeli. Napadlo ho, že to byly panny, ale na to se chovaly příliš jistě. Možná to byla náhoda a všechno, co se seběhlo, bylo nečekané pro ně stejně jako pro něho. Spíš ale, to co se mu stalo dnešní noci, už dělaly mnohokrát předtím a ještě mockrát dělat budou s někým jiným v jiném hotelu a v jiném městě. A žárovka je jednoduchý trik.

Po obědě chodil ulicemi města. Měl pocit, že konečně odpočívá, nemá starosti a může se s klidem dívat na lidi, auta i do výkladních skříní obchodních domů. Sednul si na lavičku na nábřeží. Tohle město se mu nijak nezamlouvalo a nebýt dnešního zážitku, zůstalo by jen několik dnů neúspěšného hledání práce.

K večeru se rozhodl, že i jeho čas tady skončil. V recepci hotelu zaplatil za pronajatý pokoj a druhý den brzy ráno z města odcestoval.

Jiri H. Brodsky

<http://www.havlikjiri.cz/>